

ФУНКЦІЇ ТА ЗАСОБИ ТВОРЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНОГО ПІДТЕКСТУ В РОМАНІ ФРАНЦУАЗИ САГАН «ОХОРОНЕЦЬ СЕРЦЯ»

Телегіна Наталія Іванівна

кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри англійської філології

Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника
вул. Шевченка, 57, Івано-Франківськ, Україна

Цюцяк Ірина Миколаївна

студентка факультету іноземних мов

Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника
вул. Шевченка, 57, Івано-Франківськ, Україна

В статті проаналізовано структуру, тематику і проблематику роману. Особливу увагу приділено ролі контрасту в структурі роману, визначено образи героїв та стильові особливості твору. В процесі дослідження виокремлено шляхи творення підтексту роману. У цьому ключі проаналізовано роль епіграфа. Основними засобами творення підтексту цього роману вважаємо контраст і символіку. Контраст є ключовим засобом розгортання лінії Льюїса. Крім того, контраст сприяє розумінню справжніх почуттів Дороті. Символічні образи (шторм, бульбашки) забезпечують глибше розуміння психології і внутрішнього світу героїв. Іронія, сарказм, асоціації, деталі мовлення і поведінки героїв також сприяють створенню підтексту, який наповнює роман психологічною глибиною.

Франсуаза Саган виходить далеко за рамки стандартних схем відтворення чуттєвого світу і зображення взаємин чоловіків і жінок. Сфера її інтересу – парадоксальність, багатогранність та непередбачуваність кохання. Її намагання досягнути глибинні імпульси, приховані процеси виникнення людських емоцій логічно приводять її до широкого використання підтексту.

Вона уникає нагнітання драматичного ефекту. Тому справжні емоції і гострота почуттів приховані в підтексті і завуальовані невимушеною легкістю звучання оповіді. Типові для екзистенціалістських романів мотиви самотності і відчуження, страху, які мучать її героїв також приховані в підтексті і стають зрозумілими тільки завдяки сприйняттю і розумінню підтексту через декодування символів, встановлення асоціацій, розуміння натяків, іронії, а також завдяки співставленню фактів, висловлювань героїв і деталей їхньої поведінки. Заглиблення в підтекст відкриває нові грані змісту досліджуваного роману і сприяє розумінню глибини психологічного аспекту твору. Правильне сприйняття підтексту забезпечує і справедливую оцінку авторської майстерності.

Ключові слова: підтекст, символіка, контраст, психологічний, асоціація, образ, емоції.

Постановка проблеми в загальному вигляді та обґрунтування її актуальності. Підтекст – це прихований, внутрішній зміст висловлювання. Він існує тільки у зв'язку з вербально вираженим змістом, супроводить і водночас частково чи повністю змінює його. Підтекст зумовлений деформуванням прямого змісту словесних значень під впливом контексту і позамовних факторів – відтворюваної ситуації, позиції мовця, його комунікативної мети [1].

Сприйнятий читачем підтекст відкриває нові грані змісту в творі. Якщо підтекст створений автором майстерно, читач завдяки деталям, натякам, штрихам розкриває для себе глибину авторського задуму, досягає розуміння психологічного стану героїв і відчуває тональ-

ність твору. Серед творів сучасних письменників Франції романи Франсуази Саган особливо вирізняються витонченим психологізмом і глибоким підтекстом.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить про те, що творчість Ф. Саган займає провідне місце в літературі ХХ ст., проте її творчість все ще залишається мало вивченою. Такі дослідники як Уваров Ю. П., Зонина Л., Евнина Е. М. акцентували зв'язок творчості Ф. Саган з мистецтвом модернізму [2, 247]. Англо-американські дослідниці Дж. Г. Міллер, В. А. Ліптон, М. В. Сент-Онж розглядають романи Ф. Саган як втілення жіночих проблем. Творчості письменниці присвячена критична література у французькому літературознавстві, яка представлена монографіями Ж. Мурга, Ж. Урдена і Ж. Ламі, а також численними статтями, що містять рецензії на її твори, аналіз окремих аспектів її творчості та причин

популярності (П. де Буадефр, Ж. Ган, М. Треба, Ф. Сенар, П. Вандру, А. Війлор).

Роман Ф. Саган «Охоронець серця» (*"Le garde du coeur"*), опублікований у 1968 році, є мало-дослідженим як у західному, так і у вітчизняному літературознавстві. З позиції наявності і функціонування в ньому підтексту цей роман ще не розглядався, що забезпечує **актуальність** обраної теми.

Метою статті є визначення засобів створення психологічного підтексту в романі Ф. Саган «Охоронець серця».

Поставлена мета передбачає вирішення таких **завдань**:

- розглянути структуру роману;
- окреслити тематику і проблематику твору;
- проаналізувати образи героїв;
- визначити засоби, за допомогою яких створюється підтекст;
- проаналізувати роль підтексту і його функції в досліджуваному романі.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Не дивлячись на зовнішню невимушену простоту, роман Ф. Саган «Охоронець серця» – це твір витриманий інтригою, насичений психологічним підтекстом і пристрастю. Ф. Саган вийшла далеко за рамки стандартних схем у створенні чуттєвого світу і зображенні взаємин чоловіків і жінок. Сфера її інтересу – парадоксальність, багатогранність та непередбачуваність кохання. Її намагання осягнути глибинні імпульси, приховані процеси виникнення людських емоцій логічно приводять її до широкого використання підтексту. Як засіб створення підтексту Ф. Саган часто використовує асоціації, коли одне уявлення викликає у свідомості низку інших уявлень, деколи ірраціональних. Як зазначає Сімона де Бовуар у книзі *"La force des Choses"*: *"Françoise aime les ellipses, les allusions, les inexactitudes, elle ne met pas fin à la phrase..."* («Франсуазі подобаються еліпси, алюзії, недомовленості, вона не закінчує фрази...») [5, 148].

Оскільки Ф. Саган захоплювалася творчістю Ж.-П. Сартра, на її романи великий вплив мав екзистенціалізм. В романі «Охоронець серця» – прослідковуємо типові для екзистенціалізму мотиви самотності і відчуження, які заховані глибоко в підтекст і завуальовані невимушеною легкістю звучання оповіді.

Роман «Охоронець серця» має епіграф, взятий з трагедії В. Шекспіра «Макбет». Епіграф слугує посиленням на більш широке значення, викликає асоціації і настанову на проведення паралелей. Ф. Саган не перекладає епіграф на французьку мову, залишаючи читачеві можливість перекладати його з англійської і встановлювати асоціації відповідно до його власного досвіду і світосприйняття.

Епіграф: *"The earth hath bubbles,
As the water has..."*
Macbeth (Act I, scene III)[6, 2]

(«Земля має бульбашки, як і вода...») – це репліка генерала Банко, після передбачення трьох відьом у першому акті «Макбета». Спочатку зв'язок між епіграфом і романом, діючі особи якого працюють на американську кіноіндустрію, здається примарним, хоча головна функція епіграфа має бути пояснювальною. Ця функція реалізується пізніше. По ходу дії роману стає зрозумілим символічне значення епіграфу: на поверхні – «бульбашки землі», а в глибині – земні стихії. Вир почуттів і пристрастей прихований в підтексті роману, а на поверхні – здавалося б незначні події, незрозумілі вчинки Льюїса, які здаються просто бульбашками, які з'являються і зникають. Але те, що виходить на поверхню, стає все більш і більш зловісним: смерть Френка, колишнього чоловіка Дороті, смерть Джері Болтона, неприємного їй продюсера, смерть Луелли Шрімп і Рене Купер, двох потенційних суперниць Дороті, і, нарешті, смерть Біллі Маклея, директора картини, в якій знімається Льюїс. Коли, відчувши, нарешті, що саме може приховувати беззастережна відданість і захоплення нею Льюїса, Дороті розпитує його, він спокійно говорить про злочини і про те, що забезпечив собі алібі на час їх здійснення. Болісно саркастичне зауваження Дороті: *"«Moi», je ne suis pas morte, dis-je aigrement."* [6, 90] («Я, я-то якраз жива, — гірко сказала я»), піднімає завісу, яка приховує її відчай і розгубленість перед безоднею байдужої жорстокості, в яку вона зазирнула. Дороті, сама цього не очікуючи, стала *"l'âme puissante du crime"* [4, 50] («потужною душею злочину»), якщо скористатись метафорою Бодлера. Сповідь Льюїса звучить як пародія, оскільки він *"bref, aucun sens moral"* [6, 97] («не має ніяких моральних принципів»), як коротко зазначила сама Дороті. Але ці факти відкриваються читачу лише в десятій главі роману, який складається з шістнадцяти глав. До цього моменту за допомогою підтексту створюється напруга і нагнітається загадковість.

В романі стирається межа між нормою і перетином цієї норми. Як наслідок виникає відчуття абсурду, абсурдності ситуації в якій опинилася героїня роману.

З одного боку, Льюїс — вбивця, але на початку тринадцятої глави він виступає рятівником життя Пола. На питання Дороті чому він врятував Пола, Льюїс відповідає: *"Parce qu'il vous plaît et que vous auriez eu de la peine."* [6, 114] («Тому що він вам подобається і його смерть вас засмутить»); *"Je n'aime que vous, ...et ne m'intéresse à personne d'autre."* [6, 115] («Я люблю тільки вас, ... всі інші мене не цікавлять») і Дороті розуміє, що якби Пол не був її коханцем, то не був би врятованим.

Іронічно-саркастичне зауваження Дороті в кінці роману: *"Évidemment, j'aurais sûrement du mal à empêcher Lewis de tuer des gens de temps en temps, mais avec un peu de surveillance et de chance..."* [6, 148] («Звичайно, мені важко перешкодити Льюїсу час від часу вбивати людей, але

з невеликою кількістю нагляду і удачі ...) знов зводить ситуацію до бульбашок на поверхні, під якими прихована глибина божевільної зацикленості Льюїса на Дороті і відчуття безпорадності Дороті, яку поліція вважала би співучасницею, якби вона туди звернулася.

Як і в романі письменниці «Трохи сонця в холодній воді» в «Охоронці серця» психологізм є стильовою домінантою роману. Розповідь супроводжується певними психологічними спостереженнями і узагальненнями [2, 249]. Дороті зазначає: “...*la folie et qui m'a toujours paru la seule forme sensée de l'amour...*” [6, 20] (...божевільне кохання — єдина розумна форма кохання...). Таке узагальнення створює певний підтекст. В «Охоронці серця» Ф. Саган підводить читача до висновку, що почуття кохання не підвладне контролю розуму і може приймати неочікувані форми. Незважаючи на велику кількість чоловіків в її житті, Дороті не зустріла справжнього, нестримного, глибокого кохання. Всі її чоловіки були розсудливі, жили за правилами, ще й зраджували її. Одержима коханням людина ніколи не зможе зрадити своєї любові. Але те, що саме таке кохання зображене в творі стає зрозумілим не одразу. Глибина почуттів і серйозність ситуації заховані в підтексті і лише час від часу прориваються на поверхню, на перший погляд, легких і ні до чого не зобов'язуючих відносин.

Великою мірою підтекст створюється контрастністю образу Льюїса. З першої зустрічі, коли він ледь, не опинився під колесами машини Пола, характеристики, які дає йому Дороті – контрастні: псих, польовий страхопуд і прекраснолікий (“*le fou, le mannequin des champs, ... le beau visage*” [6, 9]), пізніше: шалапай, наркоман і дитина (“*complètement idiot; il était... abonné au LSD; “une enfant*” [6, 16]). Дороті каже що відчуває в ньому щось незрозуміле «одночасно щось лякаюче і заспокійливе» (“*d’effrayant et de rassurant tout à la fois*” [6, 36]). Для Дороті він виглядає як суміш kota і вовка: “*les yeux fendus comme un félin, d’un bleu-vert extrêmement clair*” [6, 17] («ясні синьо-зелені очі, розріз очей як у kota»), “*Il avait des dents de loup, blanches et aiguës*” [6, 60]. («Зуби в нього були білі і вузькі, як у вовка»). Такий образ в підтексті має поєднання затишного спокою і диких пристрастей, саме те чого жадало серце Дороті. Льюїс зумів заповнити пустоту в її душі, яка утворилася від рутини, вечірок і багаточисленних коханців, бездумного марнотратства її існування.

Щоб розкрити психологічний стан героїні, письменниця використовує внутрішній монолог. Між думками і вчинками Дороті спостерігається контраст, який створює певний підтекст. Коли Льюїс одужав, в Дороті з’явилися змішані почуття. Вона не була готова до того, що житиме сама без нього, що більше його не побачить (“...*je ne le reverrais plus...*” [6, 40]), проте щоб він пішов сказала йому: “*J’ai une vie, des amis, j’ai même, euh... j’ai même des hommes qui me font la cour.*”

[6, 43] («У мене є власне життя, друзі, і навіть ... мм... чоловіки, які до мене залищаються») Підтекст мають і ряд вчинків героїні. Так, в восьмій главі, коли Дороті перебуває вдома, вона одягає светер Льюїса і зауважує, що завжди носила светри своїх чоловіків. Але в той же час вона стверджує, що ставиться до Льюїса, як до брата. Таким чином в підтекст закладається її прагнення фізичної близькості з Льюїсом, яке заховано десь в її підсвідомості. Коли до неї прийшла з візитом Луелла, Дороті спочатку подобалося те, як вона себе поводи́ла, як заграла з Льюїсом, проте раптом вона почала ревнувати і вчинила, як власниця: “...*je passai la main, négligemment, dans ses cheveux...je retirerai ma main de ses cheveux comme si je m’étais brûlée*” [6, 73] («...я безтурботно зпустила пальці в його волосся... і висмикнула руку ніби обпеклася»), і стає зрозуміло що Дороті ставиться до Льюїса далеко не як до брата або дитини, якби не намагалася вона себе в цьому переконати. Саме її істинні почуття, приховані в підтексті, змушують її відтягувати і відтягувати шлюб з Полом. Вона погоджується на цей шлюб тільки після “ночі кохання”, коли усвідомлює, що ніякі фізичні стосунки з Льюїсом неможливі.

Створюють підтекст і деталі, які широко вживає Ф. Саган. Наприклад, в деталях портрета Пола: “*Il avait maigri, ce qui lui allait bien, il avait l’air un peu triste...*” [6, 49] (Він похував, що йому дуже личило, виглядав трохи сумним...) у підтексті криються ревності Пола, через те що Льюїс живе в домі Дороті, проводить з нею багато часу і через те що він усвідомлює що в Льюїса є почуття до Дороті.

Контрастними є образи Пола і Льюїса, чоловіків які оточують Дороті. В Пола: “...*cette manie de vouloir connaître ou reconnaître tout le monde.*” [6, 9] («...манія все про всіх знати»), тоді як Льюїса нічого не цікавить. В своїх думках Дороті називає їх “*mon amant et mon jeune frère, presque mon fils*” [6, 79] («мій коханець і юний брат, майже син»). Головна героїня постійно їх порівнює. Коли вона захворіла, вона не хотіла, щоб Пол бачив її з брудною головою, запавшими очима і жовтою шкірою, тоді як присутність Льюїса її зовсім не бентежила. Під час урагану вона порівнює “*il était léger comme un chat*” [6, 135] («спокійного, як кіт») Льюїса з Полом, який не сидів би на місці і знайшов би чим зайнятися: “...*il aurait voulu arranger le téléphone, amarrer la Rolls, préserver les volets, finir avec moi mon scénario, parler des gens, faire l’amour*” [6, 135] («...надумав би полагодити телефон, пришвартував би “Роїс”, зміцнив би віконниці, допоміг би дописати сценарій, гомонів би про спільних знайомих, зайнявся би любов’ю і бозна що ще»).

Дороті є уособленням фізичної любові, а по відношенню до Льюїса в неї виникають платонічні почуття, як їй здається з початку. Саме такі почуття вона вважає єдиними можливими по відношенню до хлопця молодшого від неї на двадцять років, тому що її життєва позиція – не

мати стосунків з «котиками», тобто з молодими хлопцями: "*des galopins qui sentent encore le lait n'ont pas à se blottir dans les bras des dames qui sentent le scotch.*" [6, 8] («хлопчаки, які й досі пахнуть молоком матері, не повинні потрапляти в обійми дам, які пахнуть скотчем»). Її справжні почуття до Льюїса заховані від читача до самої кульмінації роману.

Теми самотності і відчуження теж приховані в підтексті. Дороті розуміє, якою самотньою вона була до зустрічі з Льюїсом "...*cette vie, la mienne, ce bonheur de vivre, cette gaieté, cet amour des hommes, cet accomplissement n'étaient pas un leurre stupide...*" [6, 58] («...це щастя буття, ця радість, любов чоловіків, все моє життя – тільки безглузда пастка...»). Коли вона з Полом, вона також відчуває самотність: "...*je me sentis soudainement affreusement seule et effrayée.*" [6, 101] («раптом я відчула себе неймовірно самотньою і наляканою»).

Льюїс також самотній. Через його красу і жінки, і чоловіки, всі щось хочуть від нього і він вважає, що ніколи не буває нічого безкоштовного: "*Jamais rien de gratuit.*" [6, 92]. І намагається уникати людей. Дороті врятувала його від самотності: "...*c'était par bonté, comme ça, j'ai commencé de vous aimer*" [6, 92] («...ви взяли мене просто так, ви добра, і я вас полюбив»).

Як і в творах Сартра, якими захоплювалася Ф. Саган, у цьому романі присутній «світ божевільня і ілюзій» [3, 260], який захований в підтексті стосунків Дороті і Льюїса. Створюється ілюзія сімейного життя: щонедільний ритуал, коли вони разом миють машину, ї їй здається, що зі сторони вони виглядають, як сімейна пара. Світ божевільня, прихований у підтексті на перший погляд дитячої прив'язаності Льюїса до Дороті, яка, насправді, виявляється фанатичною прив'язаністю, божевільною любов'ю, яка робить його готовим на все, навіть на вбивство.

Фрази Льюїса "*Ce n'est pas intéressant*" [6, 16] («мене це не цікавить») і "*Ça m'est égal*" [6, 51] (мені все одно) є лейтмотивом його образу, який теж сприяє створенню психологічного підтексту. Льюїса нічого не цікавить. Його не цікавить кар'єра. Підписуючи контракт на зйомки в фільмі, він каже Дороті: "*Si ça vous paraît bien, je signe.*" [6, 51] (Якщо це принесе вам задоволення, я підпишу). Його не цікавлять жінки, оскільки вони завжди від нього щось хочуть. Коли Дороті розпитує Льюїса про його життя, він відповідає, що це не цікаво.

Психологічний підтекст в романі створюють і символи. Символічно звучать вірші Лорки: "*Le ciel a des plages où éluder la vie présente et il est des corps qui ne doivent reparaitre à l'aurore.*" [6, 29] (Є на небі пляжі, щоб від теперішнього життя сховатись, і є тіла, що не стають видимі в світлі ранішньої зорі). Сюрреалістична символіка Лорки дає можливість читачеві відчути приховане глибоко в підтексті слів і вчинків героїв прагнення неймовірного майже фантастичного кохання.

Символічне значення має і буря в кульмінації роману, точніше тайфун, який все наростає і наростає, і перетворюється на стихійне лихо. Стає зрозумілим, що "*Les éléments s'en mêlaient, Macbeth n'était pas loin, la fin approchait*" [6, 132] («В справу втрутилась стихія, Макбет вже в дорозі, кінець наближається»). Алюзія на Макбета створює асоціацію, яка забезпечує натяк на те, що ось-ось станеться вбивство. Тайфун – стихія, яка вирвалася назовні, співпадає з кульмінацією в стосунках Дороті і Льюїса – вони кинулися в обійми один одного, і тоді вийшла назовні причина всіх вчинків Льюїса – і Дороті зрозуміла: "...*ce qu'était Lewis et l'explication de tous ses actes*" [6, 139] («...ким був Льюїс, і причину, яка пояснює всі його вчинки») і вбивства і цю божевільну платонічну любов до неї ("*...ces meurtres et ce fol amour platonique pour moi*" [6, 139]). Проте автор не називає цю причину, залишаючи її в підтексті і тільки підводячи читача до розуміння її натяком. Встановлюється асоціація між Льюїсом і стихією, яка вирвалася і трощить все на своєму шляху. Усвідомлюючи, що тепер Дороті знає його таємницю, він у відчай намагається її вбити. Вона починає його благати, щоб він цього не робив і раптом він її відпускає. І тоді так само раптово, як і почався, тайфун закінчується. А Льюїс кидається з риданнями на плече Дороті і засинає. Вона спостерігає, як хмари розвіюються і на небо виходить яскраве сонце. В кінці п'ятнадцятої глави Дороті зазначає, що це була: "...*une des plus belles nuits d'amour de ma vie*" [6, 141] («...одна з найкращих ночей кохання в її житті»), що звучить як парадокс, оскільки ця ніч кохання складається з неможливості фізичної близькості і спроби вбивства. Але створений автором підтекст допомагає зрозуміти, що саме зробило цю ніч "найкращою" для Дороті – це божевільна стихія пристрасті, з якою вона ніколи раніше в своєму житті не зіткнулася і якої підсвідомо прагнула.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Роман «Охоронець серця», прочитаний без заглиблення у підтекст, може здатися звичайною любовною історією. Але в романі поєднані трагізм і іронія, легкість і глибина. Психологічний підтекст дає можливість відчути це і зрозуміти мотиви вчинків героїв і інтенцію автора. Підтекст в досліджуваному романі створюється за допомогою прийому контрасту, використання іронії, сарказму, парадоксів, символів, асоціацій, натяків, деталей мовлення і поведінки героїв, лейтмотивів. Декодування підтексту відкриває в романі нові змісти і забезпечує розуміння психологічного аспекту роману і справедливую оцінку авторської майстерності.

Перспективи подальших досліджень полягають в тому, що проведене дослідження відкриває можливість для поглибленого і комплексного вивчення стильових особливостей як розглянутого роману, так і інших романів Ф. Саган, а також для подальших теоретичних досліджень та узагальнень щодо ролі підтексту в художніх творах.

ЛІТЕРАТУРА

1. Словник літературознавчих термінів. URL: <https://onlyart.org.ua/dictionary-literary-terms/pidtekst/> (дата звернення: 19.03.2019)
2. Телегіна Н.І., Гута В.В. Особливості творчого методу Франсуази Саган на матеріалі роману «Трохи сонця в холодній воді». *Наукові записки, національного університету «Острозька Академія». Серія «Філологічна»*. Вип. 52. С. 247-250.
3. Телегіна Н.І., Сем'янів Д.О. Стильові особливості новелістики Жана-Поля Сартра. *Львівський філологічний часопис*. № 3. 2018. С. 258-263.
4. Baudelaire Ch. *Les Fleurs du mal*. Paris : Ed. Gallimard, 1972. 50 p.
5. De Beauvoir S. *La force des Choses*. Paris : Ed. Gallimard, 1963. 688 p.
6. Sagan F. *Le garde du cœur*. Paris : Ed Julliard, 1968. 150 c.

REFERENCES

1. Slovnkyk literaturoznavchykh terminiv [Dictionary of literary criticism terms]. URL: <http://onlyart.org.ua/dictionary-literary-terms/pidtekst/> (accessed: 19.03.2019) [in Ukrainian]
2. Telegina N.I., Huta V.V. Osoblyvosti tvorchoho metodu Fransuazy Sagan na materiali romanu “Trokhky sontsia v kholodnyy vodi”. *Naukovi zapysky natsionalnogo universytetu “Ostrozka Akademia”. Seria “Fililogichna”*. Vyp. 52. S. 247-250. [The Peculiarities of Françoise Sagan’s Artistic Method (based on her novel “Sunlight on Cold Water”]. Scientific Notes of Ostroh Academy. “Philology” Series. Vol. 52. P. 247-250] [in Ukrainian]
3. Telegina N.I., Semianiv D.O. Styliovi osoblyvosti novelistyky Zhana-Polia Sartra. *Lvivskyi filologichniy chasopys*. № 3. 2018. S. 258-263. [Style peculiarities of J.-P. Sartre’s short stories. Lviv Philological Journal. Collection of scientific papers. . № 3. 2018. P. 258-263]. [in Ukrainian]
4. Baudelaire Ch. *Les Fleurs du mal*. Paris : Ed. Gallimard, 1972. 50 p.
5. De Beauvoir S. *La force des Choses*. Paris : Ed. Gallimard, 1963. 688 p.
6. Sagan F. *Le garde du cœur*. Paris : Ed Julliard, 1968. 150 c.

FUNCTIONS AND MEANS OF CREATING IMPLICATION IN FRANCOISE SAGAN’S NOVEL “THE HEART KEEPER”

Telegina Natalia Ivanivna

*Candidate of Philological Sciences,
Associate Professor at the Department of Foreign Languages
Precarpathia State University named after Vasyl Stefanyk
Str. Shevchenko, 57, Ivano-Frankivsk, Ukraine*

Tsiutsiak Iryna Mykolaivna

*Student of the Department of Foreign Languages
Precarpathia State University named after Vasyl Stefanyk
Str. Shevchenko, 57, Ivano-Frankivsk, Ukraine*

The article investigates the structure of the novel, the themes and problems, touched upon in it, analyses the role of contrast in the structure of the novel, the characters and the peculiarities of style. In the process of this investigation the ways of creating the implication of the novel are discovered. The role of the epigraph to the novel is analyzed from this point of view. Contrast and symbolism are pointed out as the main means of creating the implication of this novel. Contrast is a basic device in unfolding Lewis’s storyline. Besides, contrast helps to understand Dorothy’s real feelings. Symbolic images (storm, bubbles) provide a deeper psychological insight into the characters’ inner worlds. Irony, sarcasm, associations, hints, indirect references also contribute to creating the implication which fills the novel with psychological depth.

F. Sagan goes far beyond the standard schemes of depicting relationships between men and women. The sphere of her interest is the versatility, paradoxicality and unpredictability of love. Her attempts to comprehend the undercurrent impulses, hidden processes of the emerging of emotions logically result in massive implication. She avoids exaggerated dramatic effects, that’s why the real emotions, wit and sophistication are concealed in the undercurrent while on the surface a lightness of touch is observed. The feeling of loneliness, her characters experience, and their fears are also in the undercurrent and can be realized only due to the perception of the implication through the decoding of symbolism, grasping the hints, forming associations, understanding irony and juxtaposing facts, characters’ speeches and details of behavior. Going deeper into the implication reveals new layers in the content of the analyzed novel and provides discovering the depth of its psychological aspect and a fair assessment of the author’s proficiency.

Key words: *implication, symbolism, contrast, psychological, association, image, emotion.*